

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XXIV. De Eutropio lectore, & de Beata Olympiade, & Tigrio
Presbytero, quanta passi sint Ioannis Episcopi causa. Item de Patriarchis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Κεφ. κδ'.

Περιειπτοτε τὸν διαγνῶσαι, καὶ τὴν μακελαῖς ὀλυμπίας Θεοὺ πειτε προσέντεται τηρήσαι, οὐταδιὰ τὸν ἐπισκόπον ιωάννην ἐπαύθοντες περὶ πατριαρχῶν.

Capit. XXIV.

De Eutropio lectori, & de Beata Olympia-de, & Tigri Presbytero, quanta passi sunt Ioannis Episcopi causā. Item de Patriarchis.

ἘΝΤὸν Στενὴ διτερόπιος τις ἀναγγέωντος Ἀσσαχθεῖς Πλῆτη καλαμινός τῶν ἐμ-
βαλόντων τὸ πῦρ, ἔτε βοείας, ἔτε ξύλοις, ἔτε
οὐξιού ξανόμηρος πλανσαστεκη παρεδίπει
τετοις τὲ καὶ τὸν ὑφαπόμενον τῷ σώματι πυρ-
οῦ ὑπομένεις, γλωττανέος ηγάπατολόχεως
ἄνθεν ὀμολόγουσεν εἰδέναι· μῆτρας Βα-
σιλεὺς, ἐγκλείεις τὸ δεσμωτήριον ἔνθαδη,
οὐκέτι μακεδονέτελούτησεν αἰξονοτὸν γε-
φῖτον θαμάνη τὸ συμβάντεπι αὐτοῖς αὐτοῖς στη-
σινοῦ τῷ επισκόπῳ τὸν ναυαλανῶν αἰρέ-
σοντος οὐδὲν καθεύδοντι, αἵνε τις κάλλη καὶ με-
γέθει φειφάνεσαι, παρεσώς τῷ θυσιαση-
είω τούτοις ἐκκλησίας, πητείς τηλευταῖς, καὶ μη-
δένα διέσωντι μόνον διτερόπιον πρέσεος τὸν οὐν-
καλαπλαγεῖς ὁ σισινός, πρέστιαταν οὐτού-
τού πιστόστατον πρεσβύτερον ὀμολογήσαστὸ
οὐσεῖ, οὐκέτισεν ἀναζητεῖν τὸν αὐτόρεος οὐσίας εἰν-
οῦ οὐδεὶς οὐχισούμενος οὐ τοῖς εναγκαῖος επι-
τεύπαρχος Βασιλικοῖς εἰκός εἴηντοι εοτού,
θεωρίαν δεσμωτήρια, ἐπινθάνει τις εἰν-
ὸν αὐτοῖς διτερόπιον· Καὶ διόρων, εἰς λόγους αὐτοῖς
ηλθε, καὶ διηγήσατο τὸ Πλισκόπυ τούτοις καὶ
δακεῖσιν, οὐχεῖς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐλπίσασθε· καὶ τοί-
μην τὸ διτερόπιον, οὐδεῖς εἴρετε αὐτορεῖα οὐτού ταῦ-
τας ταῖς συμφοραῖς αὐτεφάνη καὶ ὀλυμπίας
ηδιάκονος· επεὶ γὰρ οὐ ταύτης τῆς αἰτίας
εἰς τὸ δικαστέον παρεχθεῖ, πυθομέρια τὸ
ὑπάρχει ποδοποτετελοῦ ἐκκλησίαν ὑπέρποτεν
ποτολαβεῖσα, οὐχ' αὔτη, ἐφη, τὸ ἐμβίζ
ητεραίεσσις· ποτολαβοῦσαν εἰς ἀνανώ-
την ναῦν τοῦ θεοῦ ζοῖσιν ανάλωσα· τοῦ δὲ,
τοῦ αὐτῆς βίον ἐπίσαδε αὐλέγοντος, οὐκέτι
εἰς κατηγόρος θέξιν μετέβητο, ἐφη, καὶ
ἔτεος οὐκέτι διατάσσει ἀμαρτύρες δὲ τῆς κα-
τηγορίας ζόντες, μη ἔχων ὁ ὑπαρχός, το-
δικαῖος μέμνετο, ηπιώτερογύ των εἰς

Eodem tempore & Eutropius qui
dam lector, ad indicando eos qui
ignem Ecclesiae injecerant, in judicium
inductus, tametsi loris & fustibus cæ-
deretur, & latera ei ac genæ unguibus la-
cerarentur, quamvis faces ardentes cor-
pori admotas sustinueret, idque adhuc
adolescens & teneri corporis, nihil se-
bile esse confessus est. Qui post tormenta
in carcerem conjectus, illic animam
haud multo post exhalavit. Porro ope-
ra pretium fuerit, etiam somnium quod
de illo factum est, huic operi inferere.
Etenim Sisinio Novatianorum Episcopo
dormienti, vir quidam pulchritudine &
statura eximius, stans ad altare Ecclesiae
ipsorum, quam in honorem Stephani
Protomartyris aedificaverat, viuis est,
dolore conjectus ob penuriam bono-
rum virorum: quippe ejus rei causâ to-
tam civitatem peragrabat, nec ullum
præter Eutropium reperiisset. Quo viso
stupefactus Sisinius, cum cuidam Pres-
bytero suo, cui maxime confidebat, so-
mnium suum narrasset, exquirere eum
jussit, quisnam vir ille esset. Ille cum re-
cte conjectisset, hunc omnino unum esse
ex illis quos paulo ante Praefectus tor-
queri iusserat, carceres circumiens, per-
contatus est, num quis Eutropius illuc es-
set. Cumque reperiisset, allocutus est il-
lum, & Episcopi somnum ei retulit: &
lachrymabundus, ut pro se Deum pre-
catur rogavit. Atque haec sunt quæ Eu-
tropio contingunt. Jam vero Olympia
quoque diaconissa, in hoc rerum
discrimine fortitudinem animi sui de-
claravit. Nam cum eandem ob causam
in judicium adducta esset, interroganti
Praefecto cur Ecclesiam incendiisset, re-
spondit: Non est hoc vitæ meæ institutum.
Ego enim facultates meas quæ
multa erant & maxima, templis Dei in-
staurationis impendi. Cumque ille dice-
ret, sibi probe cognitam esse illius viven-
ti rationem, subiecit illa: Tu ergo in ac-
cusingis locum transi, & alius de nobis
judicet. Porro cum accusatio testibus
destitucretur, Praefectus nihil habens
quod jure culparet, paulò clementius

Ggggg iii

ad aliud crimen se convertit. Ac veluti consulendi gratia, tam Olympiadi, quam reliquis mulieribus amentiam exprobravit, que communionem Episcopi sui aversarentur: cum respicere ipis liceret, seque ipsas molestias omnibus liberare. Sed cetera quidem Praefecto ista praeципienti cesserunt. Olympias vero; minime aequum est, inquit, ut quae in multitudine per calumniam capta, in judicio vero nullius criminis convicta sum; ad defensionem trahat querelarum que in judicium non venerint. Permitte igitur mihi, ut adversus priorem accusationem patronos adhibeam. Nam si contra ius ac leges coacta fuero communicare illis quibus non oportet, non faciam id quod piis netas est facere. Praefectus ergo cum ei persuadere non posset cum Arsacio communicaret, tum quidem eam dimisit, quo advocatos suos instrueret. Altero autem die, cum eam exhiberi jussisset, magno auri pondere multatavit. Sic enim illam à sententia sua sese abductum putabat. Verum illa pecunias contemnens, nullatenus cessit: & reliqua Constantinopoli, in urbe Cyzico domicilium fixit. Tunc etiam Tigris Presbyter vestimentis exutus, & tergo flagris cælus, vincisque pedibus ac manibus in ecclœ extensus, membris dissolutus est. Erathic Barbarus natione, eunuchus quidem, sed non ab origine. Qui cum in domo cuiusdam potentis tervus fuisset, domino suo probatus, libertatem meruerat. Postea vero ad Presbyterii gradum promotus, processu temporis, moribus commodissimis preeditus apparuit, & placidus, atq; erga pauperes ac peregrinos, si quisquam alius, benignissimus. Et hæc quidem gesta sunt Constantino poli. Per idem tempus, cum Siricius annis quindecim, & post eum Anastasius tribus annis Episcopatum Romanæ urbis administrasset, Innocentius in eum locum successit. Antiochiae vero mortuus est Flavianus, qui Joannis depositioni haudquam consenserat. Cujus loco Porphyrius Antiochenus Ecclesiæ sacerdotium suscepit. Qui cum condemnationi Joannis subscriptisset, multi in Syria ab Ecclesiæ illius communione sese abruperunt: & scorsum collectas celebrantes, multas exrumnas ac molestias perpetrati sunt. Etenim in

A ἔτερον μέλέτην ἔγκλημα καὶ ὡς ἀσυμβολὴν αὐτον οὐδὲν καὶ ταῖς ἀλλαγαῖς γνωμήν εὑρει. Φέλο, ὅπις τὸν εἰς τὸν ἐπιστοπόν κονθιῶν ἡ νύντε σέζον μεθαμετωπίσαι καὶ περγυμίτην ἀπολάχθαι στάλαι μηνῷ, τὸν δὲ τοῦ διακονίου ἡ παράρχων ταῦτα δέξαντες εἶναι οὐδὲν πιάς, εἰ δικαιον, ἐφη, τὸν ἐντατοῦ τοῦ συκοφαντίας ἀλλαγαῖς, τὸν δὲ τοῦ διακονίου ἐτοπίσειν τὸν κατηγορεύματα διελεγχθεῖσαν, εἰς δοτολογίαν ἐλκεδαι μημένων ἀνευθύνοντι ἐπιτρέψοντες μοι, τοιούτην ταὐτούτην γεαφωνίαν συνηγόρεις ταῦτα διεσταθεῖσαν εἰ γὰρ ταῦτα οὐδὲν βιαστένοντο μηδεὶς κοινωνεῖν, εἰ ποιότων δὲ μηδὲν τοῦ διατετέστοντο δέ, οὐδὲν ἐπεισονταί δικαιονία κοινωνεῖν, Τοτε μὲν ἡσίει αἱ συμμαρτυρίες διδάξασαν εἰ ἑτέρα ἡ ταῦτα γραμματαῖς τολμεῖ χειρίσθαι καλεῖταισιν, εἴδετο γὰρ τοῦ δικαιονίου μετατίθεσθαι τῆς γνώμης ἀλλὰ μηδὲν τῶν χειριάτων ὑπειδεῖσαν, εἰ καθισθεῖσαν καὶ καταληπτούσα τὸν κονταναῖτερόν τοῦ, εἰ καὶ τοῦ δικαιονίου διέτελεν εἰναὶ τῷ τῷ τοῦ κατεργατοῦ τίγειτο πρεσβύτερος τῆς εὐθύτηρος γνωμής, καὶ τῇ νάτῃ ματιγωθεῖς, πόδας καὶ χειρες δεδεμένης διατασθεῖς, διελυθεῖσας δεδρα, εἰδήσεο ἢ οὖν Βαρεβαροτόγρῳ, σόκον ἐπὶ ψηλῆς δινέχει. Εἰναια δὲ τοῦ τῶν δυνάμεων ταῦτα δελόστα, καὶ ἐπαινεθεῖς ταῦτα τοῦ κοινομένου, μεταγενεθεῖσας εἰς πρεσβύτερον, τῷ χειρὶ διεφάνη τὸν θεοτοκούτα, καὶ τοῦτος δεομένες καὶ ξένες, εἰ πέρ πεισθεῖτο, δεξιότερος. Καὶ μὲν εἰ κονταναῖτερόν τοῦ ταῦτα, εἰ τάτῳ ἡ σεμνή τὸν ῥωμαῖον επικοπὴν δέκα καὶ πέντε διανύσαι τὸν οἰκοδομαῖς ἡ τεία, μῆτρα τοῦ μονοχεῖτον οἰκοδομαῖς, μηδὲν μηδὲ τῷ ιωάννῃ κατατίθεσθαι δέκανον αἰλιοχέων ἐκκλησίαν πορφύριον. Σέπτην καὶ αὐτὸς κατεργατοῦς ἐπεψηφισατο, τολμοὶ τῶν καὶ συντοῦ τῆς οἰκοδομῆς ἐκκλησίας ἐχωριάσαντο καὶ ταῦτα τέλεσις συνόδος ποιήσαντο, περιγραμμένης πλειστων δικαιων ἐπειράθησαν καὶ ταῦτα

τῆς πρὸς Δεσπάκιον κοινωνίας, καὶ προφύειν τὰς πολεῖς θεοφύλακτον τὸν αὐλεξανδρεῖας επίσκοπον, περιβήτων ἐν τοῖς βασιλείοις δυνατῶν, νόμος ἐπέν τὰς οἰκισθεῖσας δοξάζοντας ἑτοῖς τῶν ἐκκλησιῶν μὴ συνιέναι τὰς οἵ μὴ κοινωνεῖσας ὄντοις, ἐλαυνεῖσθαι.

A gratiam communionis Arcadii & hujs
quem diximus Porphyrii, & Theophili
Alexandriae Episcopi, studio eorum qui
in palatio plutimum poterant, lata lex
est, ne Orthodoxi extra Ecclesias con-
venirent, utque ii qui cum supradictis
non communicarent, expellerentur.

Cap. xxv.

Οὐτοῖς ἐκκλησίαις ιππεῖς εἰχοντες, καὶ τὸ κοσμικὸν κακὸν διέ-
κιντο πράγματα, καὶ τὸ κατὰ σελίχωρα τὸν ὄγκον
ρία στρατεύονται.

B

Quomodo Ecclesia turbatā Republica
quoque male affecta fuit. Et de Stili-
cone Honori comite.

Pερὶ τῶν τὸν χεόντων, οἱ ἐπίπταιν συνε-
νεκθέντες οἱρεῖσθαι τοῖς τῶν ιερέων δι-
χούσιαις, καὶ κανάδη θεούσιων καὶ ταραχῆς ἐπε-
ισθητοὶ εἰνοὶ μὲν τὸν ιερον περιουσίες, τὰς
θεοῖς εὐδημονοὶ οἱ οἵ ἐν ισανείᾳ λησταὶ εἰς πλη-
θῷ ἀδροιδένες, μέχρι καρῶν καὶ Φοινίκων,
τὰς ἐν μέσῳ πόλεσι καὶ κώμασι σπαζεῖσθαι
σελίχων οἵ ὁ οἴνωσις σελίχως, ἀντεὶ τοῦ πι-
πόποτος τὸν πολλὴν δυνάμειν γεγνημένῳ,
ρωμαίων τέ καὶ Βασιλέων τὰς νεας πειθομέ-
νες έχων, εἰς εὐχετραν καλασάς τοις αρκαδίοις
ἀρχετον, εἰεῖσθεντο προς ταῦτα συγκεντοῦ
βασιλίδα, Καραβίης ρωμαίων διξιώματε-
εἰς οἴνωσις προξενίσας ἀλαζίχω τῷ ήγεμό-
νῳ τῷν γότθων, ηλυστροὶ ἐπανεντοντες ὑπαρ-
χόντες αὐτῶν καλασάδια ιοῖσιν προπέμψας,
συνεῖσθε συνδεμεῖσθαι τῶν ρωμαίων σελ-
πολιν, οἵ εἰσθεντο τὰς τῆς ιπποκόρους ύπο τὴν
οἴνωσις ιεμονίαν ποιῆσαι καθαλαβὼν οἵ αλά-
ειχος τὰς υπὸ αὐτὸν ἐκ τῆς προξενίσας τῇδε
πανονίας Βασιλέως γῆς οἵ διῆγεν, ἵκεν εἰς τοὺς
πειρατας οἵ συγχρονοὶ οἴλαιτα προσομένας χεό-
ντο, ἐπανῆλθεν εἰς ιταλίαν μελλων γένοδη-
μον οἵ αιμολόγησε σελίχων οἴνωσις γεφύ-
ματιν ἐπερχέθη οἵ αὐτοὶ συντέτοις θεοί.

C

Eodem tempore, sicut in sacerdo-
tum distinctionibus fere evenisse re-
peries, Republica quoque turbis ac moti-
bus agitata est. Etenim Hunni trajecto
Istro, Thraciam vastrarunt. Latrones
quoque Isauri, coacta ingenti multitudine,
urbes omnes quae inter Cariam &
Phoenicen interjacent, una cum vicis
populati sunt. Adhac Stilico Magister
militum Honori, vir omnium sui tem-
poris potentissimus, qui Romanorum &
Barbarorum juventutem sibi obsequen-
tem habebat, cum adversus Arcadii co-
mites inimicitias suscepisset, utrumque
Imperium mutuo inter se committere
decrevit. Cumque Alarico Gothorum
Duci dignitatem Magistri militum ab
Honorio impetravisset, eum adversus
Illyrios direxit. Præmissoque Jovio qui
Præfectus Prætorii creatus fuerat, polli-
citus est, le cum Romanis militibus ad-
venturum, ut eam Provinciam Honori
ditioni adjungeret. Igitur Alaricus as-
sumptis quibus præterat Gothis, ex Bar-
barorum regione ubi degebat, quæ est
juxta Dalmatiam ac Pannoniam, in Epi-
rum venit. Ubi cum diu moratus fuisset,
in Italiam reversus est. Etenim Stilico,
cum profecturus esset, sicut inter ipsos
convenerat, Honori literis fuerat re-
tardatus. Et hæc quidem ita se habe-
bant.

Cap. xxvi.

Ἐπιστολαι δύο Ἰννοκέντιον πάπα βούλαν, πρὸς τὸν χρυσόστομον
ιωάννην, καὶ πρὸς τὸν πληρον καντακινοπόλεων
ὑπὲρ ιωάννου.

Mαθὼν Ἰννοκέντιος ὁ ἡωμαίων επίσκο-
πος, ταῖς ιωάννων πεπραγμένα,

Cap. xxvi.

Epistole duas Innocentii Papæ: altera ad Jo-
annem Chrysostomum, altera ad clerum
Constantinopolitanum pro Ioanne.

Potius Innocentius Romanæ urbis
Episcopus, cognitis iis quæ adver-
sus Joannem gesta fuerant, vehementer